

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/383/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612211400
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612211400.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, zastúpeného právnym zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36613843, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Tomáš Kušnír, advokát a konateľ, proti odporkyni Z. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo L., I. č. XXXX/XX, za účasti Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42176778, so sídlom v Prešove, Námestie Legionárov č. 5, ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 4.233,30 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č.k. 7C/62/2013-128 zo dňa 21.03.2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporkyne (druhý výrok) **p o t v r d z u j e.**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania v sume 100,70 € na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zastavil konanie o návrhu navrhovateľa, ktorým sa voči odporkyni domáhal zaplatenia sumy 4.233,30 € s príslušenstvom z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom (prvý výrok), navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania v sume 317,36 € na účet jeho právneho zástupcu (druhý výrok) a súčasne rozhodol o vrátení súdneho poplatku z návrhu na začatie konania v sume 246,80 € navrhovateľovi prostredníctvom príslušného daňového úradu (tretí výrok). Výrok o trovách konania medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporkyne odôvodnil okresný súd ustanovením § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vedľajšiemu účastníkovi priznal uplatnené trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnych služieb (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane konzultácie s klientom; písomné vyjadrenie k návrhu, t.j. dvakrát po 151,50 € s dvomi režijnými paušálmi po 7,63 €) spolu v sume 317,36 €. Okresný súd považoval takto určené trovy právneho zastúpenia pri zohľadnení priebehu a výsledku konania za primerané a vynaložené účelne.

Proti výroku napadnutého uznesenia o trovách konania medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporkyne (druhý výrok) podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým navrhol jeho zmenu. Domáhal sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne. Okresný súd podľa neho vec nesprávne právne posúdil. Osobitne zdôraznil, že okresný súd nielenže nemal vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy právneho zastúpenia za podaný odpor proti platobnému rozkazu a pripustiť jeho vstup do skráteného konania, ale už vôbec nemožno akceptovať priznanie trov právneho zastúpenia za

predmetný právny úkon. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/420/2012 zo dňa 22.01.2014 a sp. zn. 4Cdo/209/2013 zo dňa 28.01.2014, v ktorých bol vyslovený právny názor, že vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor a ani vystupovať v skrátanom konaní. Vedľajší účastník ako právnická osoba s predmetom činnosti ochrana práv spotrebiteľov má byť zo svojej podstaty schopný poskytnúť právnu pomoc spotrebiteľom v súdnom konaní a nemá sa dávať zastupovať advokátom. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania vedľajší účastník nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zo strany vedľajšieho účastníka ide o opakovanie obsahovo totožných jednoduchých podaní bez uvedenia procesne významných skutočností. Vyjadril názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka neboli vynaložené účelne. Uplatnil si vyčíslené trovy odvolacieho konania.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý výrok uznesenia okresného súdu potvrdiť. Vstupom do konania naplnil svoj primárny účel, a to ochranu práv odporkyne ako spotrebiteľa. Spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania jeho činnosti, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých vedľajší účastník požaduje objektívne účelne. Práve samotný vstup vedľajšieho účastníka do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pôsobil i v tomto prípade (ako aj v množstve iných navrhovateľom iniciovaných súdnych sporov) pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku zobral svoj návrh späť a navrhol konanie zastaviť. Pokiaľ by vedľajšiemu účastníkovi nebola súdmi priznávaná náhrada trov právneho zastúpenia tam, kde na to vznikol nárok, viedlo by to následne k ohrozeniu, až znefunkčneniu jeho aktivít v prospech spotrebiteľov, čo by samozrejme vyhovovalo ekonomickým záujmom navrhovateľa, ako aj ďalším dodávateľom s obdobnými aktivitami ako má navrhovateľ. Je to totiž práve navrhovateľ, ktorý masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových návrhov a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov spravidla nemajetných spotrebiteľov. Vyjadril názor, že má právo nechať sa v konaní zastupovať advokátom a trovy konania boli z jeho strany vynaložené účelne. Nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa o formulárovom charaktere jeho podaní. Poukázal na to, že súdy počas uplynulého obdobia 15 rokov neskúmali účelnosť trov formulárových návrhov a podaní inkasných spoločností v tisíckach súdnych konaní a bez primeraného posúdenia im za tieto úkony a ďalšiu právnu pomoc priznávali náhradu trov konania; zdanlivá rutinnosť podaní vedľajšieho účastníka vyplýva len z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony navrhovateľa ako inkasnej spoločnosti. Uplatnil trovy odvolacieho konania v sume 100,70 €.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

Vyjadrenie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne k odvolaniu doručil odvolací súd právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 21.05.2015 prostredníctvom pošty (č.l. 176 spisu) na vedomie.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 prvá a druhá veta O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

Podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Odvolaie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu dňa 26.07.2012 domáhal vydania platobného rozkazu zaväzujúceho odporkyňa na zaplataenie sumy 4.233,30 € s príslušenstvom z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy o poskytnutí flexipôžičky zo dňa 30.05.2007. Okresnému súdu bolo dňa 11.09.2012 doručené elektronické podanie vedľajšieho účastníka, ktorým oznámil svoj vstup do konania na strane odporkyne (č.l. 28 spisu). Vo veci súd pôvodne rozhodol platobným rozkazom č.k. 9Ro/293/2012-38 zo dňa 23.10.2012, ktorým návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel. Predmetný platobný rozkaz bol doručený navrhovateľovi dňa 29.10.2012; odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne platobný rozkaz prevzali dňa 25.10.2012. Vedľajší účastník podal proti platobnému rozkazu odpor zo dňa 26.10.2012 (č.l. 42-45 spisu), v ktorom vzniesol námietku premlčania navrhovateľom uplatneného nároku a žiadal návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť; poukázal tiež na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 15.08.2011; uzatvorenie takejto dohody v rozpore s dobrými mravmi označil za nekalú obchodnú praktiku; uplatnil si trovy konania v sume 317,36 € za dva úkony právnych služieb po 151,05 € (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a odpor zo dňa 26.10.2012) a dva režijné paušály po 7,63 €. Odporkyňa s odporom vedľajšieho účastníka a ním vznesenou námietkou premlčania súhlasila vo vyjadrení zo dňa 25.01.2013 (č.l. 77 spisu). Uznesením č.k. 9Ro/293/2012-78 zo dňa 06.03.2013 okresný súd odpor podaný vedľajším účastníkom odmietol ako podaný neoprávnenou osobou a tiež odmietol odpor podaný odporkyňou ako podaný oneskorene. Na odvolanie vedľajšieho účastníka Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, predmetné uznesenie vo výroku, ktorým bol odpor vedľajšieho účastníka odmietnutý ako podaný neoprávnenou osobou, zrušil uznesením č.k. 14Co/231/2013-94 zo dňa 28.06.2013 a vec vrátil okresnému súdu v tomto rozsahu na ďalšie konanie. K späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo zo strany navrhovateľa podaním doručeným súdu dňa 06.03.2014 (č.l. 122-124 spisu). Následne napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o zastavení konania, o trovách konania medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporkyne a o vrátení kráteného súdneho poplatku navrhovateľovi (č.l. 128-130 spisu).

V priebehu konania oznámilo svoj vstup do konania, ako vedľajší účastník na strane odporkyne, Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, IČO: 42264154, so sídlom v Skalici, Petrovská č. 10 (č.l. 76 spisu), ako aj HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie, IČO: 42305675, so sídlom vo Zvolene, J. Bánika č. 2009/2 (č.l. 97 spisu). Na výzvu súdu zo dňa 30.08.2013 reagovalo občianske združenie HLAS SPOTREBITEĽA oznámením o vystúpení z konania s vyjadrením, že na vstupe do predmetného konania netrvá (č.l. 105 spisu). Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ na oznámenie súdu obsahujúce informáciu o tom, že na podporu odporkyne už v konaní vystupuje vedľajší účastník, doručilo súdu oznámenie o vystúpení z konania (č.l. 117 spisu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd s týmito subjektmi ďalej nekonal.

V prejednávanej veci je zrejmé, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože predmetný právny úkon uzavrela odporkyňa ako spotrebiteľ. Vedľajší účastník je právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov. Pre správne rozhodnutie o odvolaní je potrebné primárne zodpovedať na otázku, či vedľajší účastník, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a či mu v súvislosti s týmto právnym zastúpením môže vzniknúť právo na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Z citovaného ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15.10.2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky č. 10a k ustanoveniu § 93 ods. 2

O.s.p.) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O.s.p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O.s.p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania. Z toho jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, vedľajší účastník má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník s tým, že nemusí preukazovať svoj právny záujem na jeho výsledku, pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O.s.p. Z ustanovenia § 93 ods. 4 prvá veta O.s.p., podľa ktorého vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu účelne vynaložených trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 O.s.p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Súčasne platí, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

V súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľa o tom, že účinky vedľajšieho účastníctva nemôžu vzniknúť v tzv. skrátenom (skrátenom) konaní odvolací súd uvádza, že mu je známa aktuálna rozhodovacia činnosť niektorých senátov najvyššieho súdu (v konkrétnostiach ide najmä o uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/210/2012 zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 4Cdo/209/2013 zo dňa 28.01.2014, sp. zn. 6Cdo/420/2012 zo dňa 22.01.2014, sp. zn. 6Cdo/357/2012 zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 7Cdo/135/2013 zo dňa 21.10.2013 a sp. zn. 6MCdo/3/2014 zo dňa 21.08.2014), z ktorej vyplýva záver o nemožnosti vzniku účinkov vedľajšieho účastníctva v tzv. skrátenom konaní, ktorého argumentačným základom je predpoklad, že „pomoc v spore vedľajšieho účastníka vo vzťahu k ním podporovanému účastníkovi sa môže prejaviť až v sporovom konaní vo vlastnom zmysle slova, t.j. až po včasnom podaní odôvodneného odporu proti platobnému rozkazu zo strany odporcu, pretože až po takomto procesne účinne uplatnenom úkone odporcu sa môže naplniť zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, t.j. pomoc a podpora hlavnému účastníkovi s cieľom prispieť k ochrane jeho práv s tým, že pred podaním odporu nemá konanie atribúty sporového konania“ (pri formulovaní tohto názoru uvedené rozhodnutia vychádzajú z komentára Vladimír Handl, Josef Rubeš a kol.: Občanský soudní řád; Komentář; Panorama Praha; 1985, str. 418 a 421, a to najmä zo záveru, že „pred podaním odporu proti platobnému rozkazu sa pomoc vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi nemôže prejaviť“).

V prvom rade je potrebné uviesť, že právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu a to záväznosť kasačnú (inštančnú, t.j. v tej istej veci) a záväznosť precedenčnú (judikatórnu); kým v prípade tzv. kasačnej záväznosti je súd nižšieho stupňa vždy povinný pri nezmenených skutkových a právnych okolnostiach veci bezvýhradne akceptovať právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí, v prípade tzv. precedenčnej záväznosti existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym rozhodnutím najvyššieho súdu zmysluplný právny dialóg (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011); v tomto prípade vo svojej podstate argumentačnej záväznosti sa môže súd nižšieho stupňa odkloniť od príslušného súdneho rozhodnutia (rozhodnutí) najvyššieho súdu za predpokladu predloženia kritickej konfrontácie jeho dôvodov, podľa ktorých sa nemohol v obdobnej skutkovej a právnej situácii s predmetným rozhodnutím stotožniť; tento prístup sa preto nepovažuje za porušenie princípu právnej istoty (porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/564/2012 zo dňa 29.05.2013) so zdôraznením, že odvolaciemu súdu nie je známa jednotnosť všetkých senátov najvyššieho súdu v posudzovanej otázke možnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania vo fáze tzv. skráteného konania, keď navyše žiadne z vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu nebolo doposiaľ zverejnené ani v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (§ 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Odvolací súd nesúhlasí s ťažiskovým argumentom citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu, podľa ktorého pred včasným podaním odôvodneného odporu sa pomoc vedľajšieho účastníka nemôže v konaní prejavíť, pretože v tejto fáze nemá konanie atribúty tzv. sporového konania. Bez ambície hlbšej analýzy delenia občianskeho súdneho konania na sporové a nesorové podľa názoru odvolacieho súdu možno uviesť, že konanie je sporové nie v dôsledku nesúhlasného postoja odporcu k návrhu navrhovateľa (vyjadreného napríklad v podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu), ale v dôsledku procesných princípov, ktoré platia v uvedenom type konania (na rozdiel od procesných princípov ktoré sa uplatnia v konaní nesorovom, t.j. v konkrétnostiach napríklad dispozičný a prejednací princíp v sporovom konaní oproti princípu oficiality a vyhľadávaciemu princípu v konaní nesorovom, keď rozdielov je nepochybne viac); z tohto hľadiska o aký typ konania ide je teda nepochybne ustálené už v okamihu jeho začatia a prípadný nesúhlas odporcu s návrhom nemožno stotožňovať s podmienkou, na základe ktorej možno konanie označiť za sporové. Z hľadiska posudzovanej veci je teda zrejmé, že aj v prípade uplatnenia nároku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy ide o sporové konanie od okamihu jeho začatia bez ohľadu na to, či v prípade splnenia zákonných podmienok súd prípadne pristúpi k rozhodnutiu o návrhu formou platobného rozkazu alebo nie. Navyše vzhľadom na vývoj právnej úpravy občianskeho súdneho konania v poslednom období nemožno v prípade spotrebiteľskej veci hovoriť už o klasickom sporovom konaní, pretože v tomto konaní nie je súd v celom rozsahu viazaný návrhom (§ 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je povinný z vlastnej iniciatívy skúmať, či spotrebiteľská zmluva, od ktorej odvodzuje navrhovateľ svoj uplatnený nárok, neobsahuje neprijateľné podmienky (§ 172 ods. 9 O.s.p.) a je dokonca z úradnej povinnosti povinný v konaní aj bez návrhu prihliadnuť na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov). Z tohto hľadiska sa pomoc vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi nepochybne môže prejavíť v ktorejkoľvek fáze konania po jeho začatí a to práve v možnosti poukázať na tieto skutočnosti, ktoré môžu mať podstatný vplyv na výsledok konania v konkrétnej spotrebiteľskej veci (a to aj v prípade ak je spotrebiteľ v konaní nečinný); v tomto smere je najvyšším súdom citovaný komentár k Občianskemu súdnemu poriadku z roku 1985 vzhľadom na vývoj právnej úpravy hmotného aj procesného práva v oblasti ochrany spotrebiteľa potrebné podľa názoru odvolacieho súdu považovať za neaktuálny. Je preto potrebné uzavrieť, že pokiaľ zákon žiadnym spôsobom výslovne neobmedzuje fázu konania, v rámci ktorej vznikajú účinky vedľajšieho účastníctva, t.j. ak zo zákona vyplýva, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu vzniknúť v ktoromkoľvek štádiu občianskeho súdneho konania od jeho začatia (§ 82 ods. 1 O.s.p.) do jeho právoplatného skončenia (§ 159 ods. 1 O.s.p.; § 167 ods. 2 O.s.p.), výklad zákona (konkrétne § 93 ods. 2 O.s.p.) uskutočnený navrhovateľom pod vplyvom uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý takéto účinky vylučuje v určitej fáze konania (t.j. v skrátenom konaní), nemožno označiť inak ako za zužujúci, ktorý obmedzuje postavenie vedľajšieho účastníka a jeho možnosť poskytovať pomoc v konaní ním podporovanému účastníkovi (spotrebiteľovi) len na konkrétnu fázu súdneho konania. Tento zužujúci výklad, je však podľa názoru odvolacieho súdu v naznačenom smere v priamom rozpore s účelom postavenia vedľajšieho účastníka ako právnickej osoby založenej na ochranu práv spotrebiteľa, ktorý vstupuje do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p. účinného od 15.10.2008; podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu cieľom (účelom) navrhovanej úpravy bolo rozšíriť ochranu práv aj na práva spotrebiteľov, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem a teda umožniť právnickým osobám založeným na tento účel chrániť práva spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní v procesnom postavení vedľajších účastníkov. Argument, že možnosť tejto ochrany práva odporkyne (spotrebiteľa) činnosťou vedľajšieho účastníka sa môže v spore prejavíť len po prípadnom podaní odporu proti platobnému rozkazu považuje preto odvolací súd za neudržateľný.

Nakoľko navrhovateľ späťvzatím návrhu procesne zavinil zastavenie konania a právo na náhradu trov konania vzniklo odporkyňi, vzniklo právo na náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorý bol v konaní zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov a uplatnil náhradu trov konania za poskytnuté právne služby. Ako bolo uvedené vyššie, zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva nemožnosť vedľajšieho účastníka dať sa v konaní zastúpiť právnym zástupcom z radov advokátov. Pri rozhodovaní o jeho trovách konania posudzuje súd len účelnosť ich vynaloženia. Z následnosti úkonov navrhovateľa je možné dôjsť k záveru, že dôvodom späťvzatia návrhu bolo oznámenie podpory odporkyne vedľajším účastníkom vo vstupe do konania realizovanom podaním

zo dňa 04.09.2012 a argumentácia vedľajšieho účastníka vyjadrená v odpore zo dňa 26.10.2012, spočívajúca najmä vo vznesení námietky premlčania. Náklady vedľajšieho účastníka vynaložené na právnu pomoc považoval aj odvolací súd za vynaložené účelne.

Nemožno súhlasiť s argumentom navrhovateľa, ktorým spochybňoval účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, pretože práve kvalifikované podanie vedľajšieho účastníka, v ktorom vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku, bolo vo svojej podstate dôvodom späťvzatia návrhu, a teda malo priamy vplyv na spôsob skončenia sporu. Skutočnosť, že uvedené podanie bolo vedľajším účastníkom označené ako odpor proti platobnému rozkazu je pre posúdenie účelnosti vynaložených trov konania vedľajšieho účastníka bez právneho významu. Ako už totiž odvolací súd uviedol vyššie, podanie vedľajšieho účastníka zo dňa 26.10.2012, v ktorom vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, označené ako „odpor vedľajšieho účastníka“, sa stalo dôvodom späťvzatia návrhu navrhovateľa, doručeného okresnému súdu dňa 06.03.2014, a teda i dôvodom zastavenia konania. Práve toto podanie malo v rozhodnom čase (t.j. v čase, keď navrhovateľ zvažoval svoj procesný postup po odpore vedľajšieho účastníka) za následok postup navrhovateľa podľa § 96 ods. 1 O.s.p., ktorého konečným následkom bolo zastavenie konania. Procesnému úkonu vedľajšieho účastníka označenému ako „odpor“ odvolací súd neprpisuje účinky riadneho odporu proti platobnému rozkazu, pretože v tomto smere rešpektuje aktuálnu súdnu prax najvyššieho súdu, ktorá nepovažuje vedľajšieho účastníka za osobu oprávnenú na podanie odporu proti platobnému rozkazu (vzhľadom na právoplatné zastavenie konania však nemožno túto otázku v odvolacom konaní riešiť), nič to však nemení na skutočnosti, že náklady na právnu pomoc aj za tento úkon právnej služby vedľajší účastník vynaložil a tento úkon viedol v konečnom dôsledku k zastaveniu konania so zavinením na strane navrhovateľa. Trovy konania vedľajšieho účastníka odvolací súd rovnako ako okresný súd vzhľadom na uvedené považoval za vynaložené účelne.

V prejednávanej veci preto vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnych služieb - 1. prevzatie a príprava zastúpenia v sume 151,05 € spolu s režijným paušálom v sume 7,63 € a 2. podanie odporu proti platobnému rozkazu v sume 151,05 € spolu s režijným paušálom v sume 7,63 €, spolu trovy konania vedľajšieho účastníka v sume 317,36 €, ktoré je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nesprávne uviedol výšku odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 151,50 € namiesto 151,05 €. Uvedené pochybenie odvolací súd pokladal len za zrejmu chybu v písaní, ktorá nemá z hľadiska preskúmania rozhodnutia žiaden význam, pretože prvostupňový súd priznal vedľajšiemu účastníkovi konania náhradu trov konania v správnej výške, t.j. v sume 317,36 €, vychádzajúc zo správne určenej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 151,05 €, tak ako si ju uplatnil vedľajší účastník v podaní zo dňa 26.10.2012.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní konkrétne namietal, že vedľajší účastník musí byť sám schopný zo svojej podstaty poskytovať právnu pomoc, v tomto smere odvolací súd poukazuje na vyššie uvedenú argumentáciu o práve vedľajšieho účastníka dať sa v občianskom súdnom konaní zastúpiť zástupcom z radov advokátov (právo na právnu pomoc), z ktorého vyplýva aj právo na náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia; pokiaľ ide o ďalšiu námietku navrhovateľa ohľadom účelnosti vynaložených trov konania, táto podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva zo skutočnosti, že k zamietnutiu návrhu došlo na základe procesnej aktivity vedľajšieho účastníka zastúpeného právnym zástupcom z radov advokátov.

Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou navrhovateľa ohľadne neúčelne vynaložených trov právneho zastúpenia vzhľadom na tvrdený paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konania bez vedomosti o merite veci ani ohľadne formulárového charakteru jeho podania, pretože z jeho písomného podania (odporu) vyplýva, že vedľajšiemu účastníkovi bola známa konkrétna špecifikácia uplatnenej pohľadávky a ďalšie relevantné údaje (suma úveru, konkretizácia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dátum poskytnutia finančných prostriedkov, dátum doručenia návrhu na súd) potrebné na posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania a tvrdených nedostatkov spornej spotrebiteľskej zmluvy;

podanie vedľajšieho účastníka preto pre účely rozhodnutia o trovách konania nepovažuje odvolací súd za formulárové podanie ani jeho vstup za paušálny.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom na strane odporkyne (druhý výrok) s odkazom na § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vedľajší účastník bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a uplatnil trovy odvolacieho konania. Preto odvolací súd uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania v sume 100,70 €, ktoré pozostávajú z jedného úkonu právnej služby, t.j. vyjadrenie k odvolaniu v sume 75,53 € (odmena znížená na polovicu podľa § 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2013, pretože nešlo o vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu vo veci samej; vzhľadom na predmet odvolania predstavovala odmena za jeden úkon právnej služby sumu 151,05 € a to podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2013) spolu s režijným paušálom v sume 8,39 € a 20 % DPH vo výške 16,78 €; celkom trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka v sume 100,70 €, ktoré je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporkyne; vedľajší účastník požiadal o zaplatenie náhrady trov odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu vedený v J. banka, a.s., P., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXX.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.